Mizah

Molozlar Ayıklanıyor!

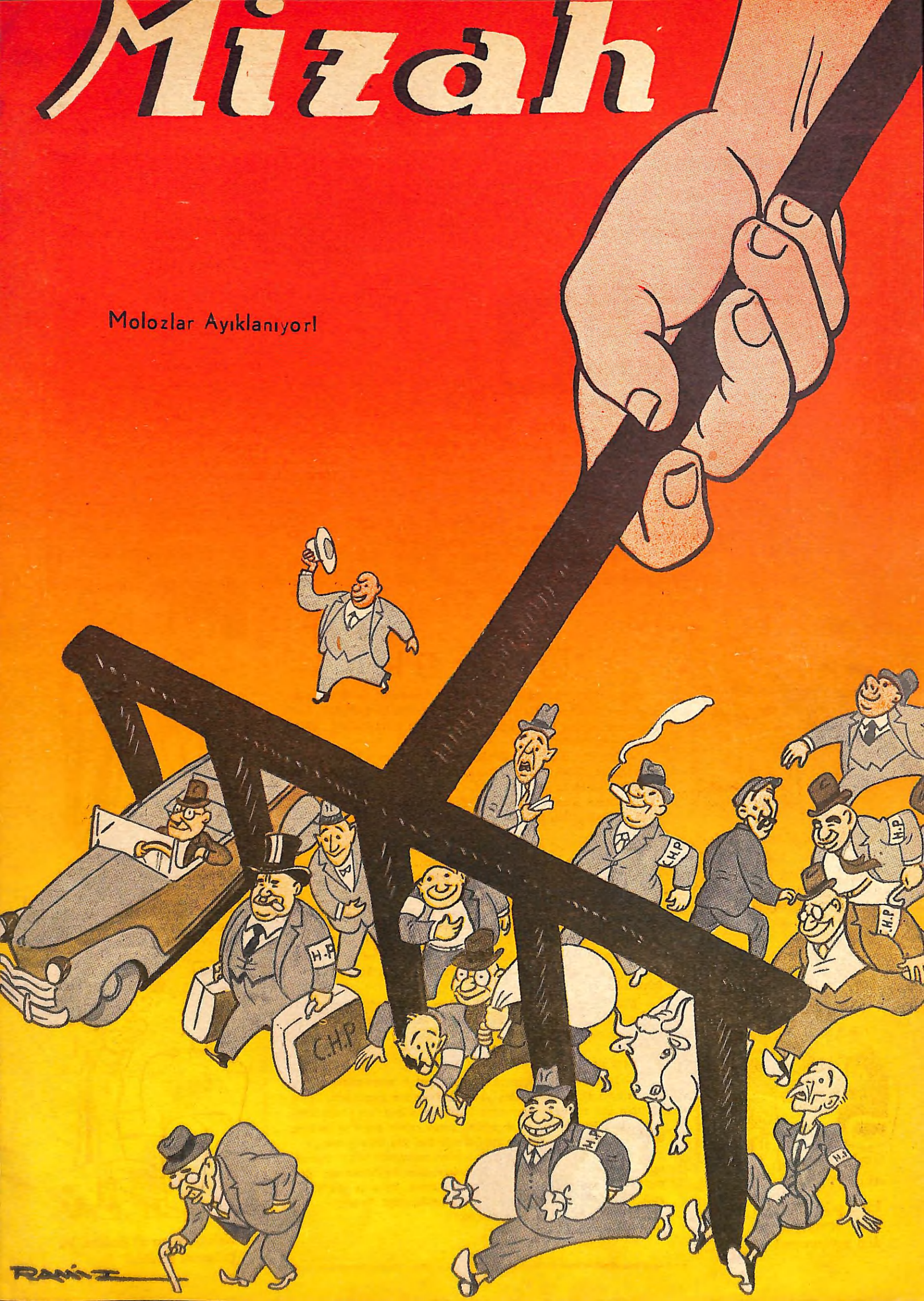

ANLAYANA

Alenî Teşekkür

«Salon» Mecmuası sahibi Ramiz Gökçeden aşağıki mektubu aldık:

«Muhterem Sivrisinek;

İstanbul Üniversitesi İktısat Fakültesi Gazetecilik Enstitüsü başlığiyle Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti filigranlı resmî kâğıda yazılmış 24/8/950 tarihli ve H. T. imzalı bir mektup aldım. Mektupta şöyle deniliyor:

Yeni kurulan Gazetecilik Enstitüsâne göndermek lûtfunda bulunduğunuz (Salon) dergisi muntazaman gelmeye başlamıştır. Alâkanıza teşekkür ederim, saygılarımı sunarım.

Rahatsızlığım dolayısiyle üç aydanberi neşretmediğim Salon Dergisinin, içinde gazeteciliğin profesörleri bulunan bu resmî enstitüye nasıl gittiğini doğrusu anlayamadım. Enstitü, memlekette çıkan mecmuaları da vazifesi icabı benden çok daha iyi bilir diye düşündüğümden mecmuamın hali intişarda olduğunu haber vermek lûtfunda buulndukları için asıl ben alâkalarına alenen teşekkür ederim.»

Sivrisineğin notu: İlmî gazetecilik dedikleri bu olacak!

Acı

Son Anadolu turnesinde Millî Eğitim Bakanı Tevfik İleri bir mektebin bütünleme imtihanında bulunmak istedi.

Tesadüfen edebiyat imtihanı yapılıyordu. Çocuk mütemadiyen kekeliyor, düşünüyor, cevap verme müddeti bakımından nizamî hakkını en son derecesine kadar kullanıyordu. Gerek Bakan, gerek mümeyyizler, bu durumdan son derece azap çeker bir hale gelmişlerdi.

Bir sualde Halid Ziya merhumun eserleri sorulmuştu. Çocukçağız bir türlü hatırlayamıyordu. Nihayet, herhalde «Hep sinden acı» adındaki eseri kasdetmek üzere:

— Acı... dedi ve durdu.

Bunun üzerine Tevfik İleri, dayanamadı, gülümsiyerek:

— Sen bize acı oğlum! dedi.

Teknik arıza

İstanbulun banliyö trenleri bir felâkettir. Her taraf is ve kurum içinde, simsiyahtır. Üstelik vagonların ötesinden, berisinden vidalar fırlar, kancalar sarkar.

Pek kalabalık bir trenle Pendiğe, «büyüklerimizden biri» ni karşılamağa giden tıflılardan biri, Pendikte inecekti. Önündeki hanımın emprimesinin eteği, sahanlığın çengeline takıldı. Herkes bekliyor, kadıncağız eteğini bir türlü kurtaramıyordu. Arkadan biri sordu:

— Ne var yahu, ne oldu?

Tıflı, yüksek sesle cevaplandırdı:

— Bir şey değil, teknik arıza!

SİVRİSİNEK

— Başka kadınlara ne demiye öyle bakıyorsun? Yanında karın olsa bakabilir misin?

— İnan şekerim, seni paran için sevmiyorum, sahiden seviyorum!

Üfürük

Maşaallah, memlekette demokrasi ârazı aldı yürüdü. İnanmazsanız Taksimden Galatasaraya kadar şöyle bir yürüyün.. Saat altı civarındaysa küçük işportaların içinde ağaç kökleri satan kimseler görürsünüz:

— Haydi baylar! Her derde devâdır. Bir liraya bir tane! Ağrılı yerinize sürün, bir şeyciğiniz kalmaz. Mübarek Medineden gelme şifalı kökler!..

Mübarek Medine, şifalı kök, gelsin liralar... Buna demokrasi değil, üfürükçülük, dolandırıcılık derler... Hem de en işlek köşe başlarında...

* * *

Aynı yerden gecenin onbirinde geçin.. Herifin biri, bir kadını kolundan yakalamış, sokak içine çekmeğe çalışıyor göreceksiniz... Hele kulak misafiri olun:

— Anam avradım olsun, ya benim olursun, yahut kocana haber veririm. Tınmazsa ikinizi de dokuz yerinizden şişlerim. Haydi yürü, hemen şuracıkta... Ne zamandır hasretini çekiyorum ulan.. Biz de müslümanız be; din kardeşiyiz; sen ne imansız şeysin? Benden korkmuyorsan kocandan, ondan da korkmazsa Allahtan kork!

Müslümanlık, din kardeşliği, gelsin namus eşkiyalığı... Buna müminlik değil şantaj, tehdit, ırz düşmanlığı derler. Hem de en işlek caddelerde...

* * *

Açın şu mecmuayı okuyun:

— Mübarek Peygamberimiz Efendimizin adını anarken her kılınız ayrı titremelidir. Ben yakında seyahate çıkacağım. Seyahatimin asıl maksadı mecmuaya bütün müslümanları abone kaydetmektir. Birbirine yardım etmek iman sahibi her müslümanın borcudur. Ancak bu suretle ruhî illetlerden şifa bulursunuz...

Bunları yazan, baldır bacak şiirleri yazmakla şöhret kazanmış meşhur bir softadır. Demokrasiden faydalanarak dinî neşriyata koyulmuştur... Farzedelim. Amma, buna da söz hürriyeti, demokrasi değil, bal gibi fikir üfürükçülüğü derler!

Kısacası, ağzına gelen üfürüyor!

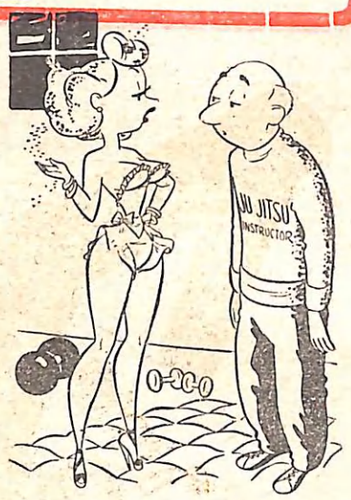

— Erkeklere karşı kendimi müdafaa edecek birkaç oyun öğretir misiniz bana?

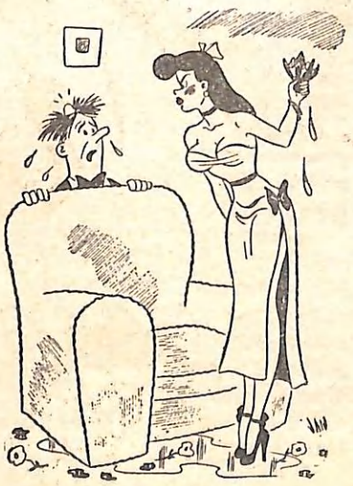

— Kristal vazo al dedim, bu çabucak kırıldı!

Cilt 9, Sayı: 217 FİYATI 25 KURUŞ 1 Eylül 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Post Dâvası !.

ESKİ iktidar, iktidardan düşüp de muhalif olunca, muhalefeti feryat ve figanda aradı. Belki de şimdiki iktidardan, yâni eski muhalefetten örnek almıştır. C.H.P. nin fikirlerine ne kadar bağlı bir parti olduğunu meğer bilmiyormuşuz. Baksanıza, Genel Sekreterinin her basın toplantısı, her demeci «Veleddallin âmin» der gibi Kore işi hatalıdır, sözlerile bitiyor. Şair Eşrefin:

Döner dünya, o dönmez, çünkü sabittir inâdında...

dediği zat, herhalde Kasım Gülek olacak... Lâkin muhalefetin bu meselede bu kadar ısrarını hakikaten anlamak kabil değil. Kendileri iş başındayken her hususta bu derece ısrar etseler memleket güllük, gülistanlık olurdu canım...

D.P. sözcüsü olsam, C.H.P. ye şu fıkrayı anlatırdım:

Bektaşinin biri, ramazanda, bir mollayı da kandırıp güpe gündüz içki içerken yakalanmış. Haydi Kadının huzuruna... Kadı Bektaşiye:

— Adın ne? diye sormuş. Bektaşi:

— Vasil! deyince kadı mollaya dönmüş:

— Bre utanmaz, mübarek ramazanda...

Derken Bektaşi kadıya:

— Aman Kadı efendi, demiş, bana ilham geldi, şu adamın cezasını affederseniz müslüman olurum!

Kadı düşünmüş, memnuniyetle kabul etmiş. Mahkemeden çıkınca Molla:

— Senin bu kadar dolap çevireceğini düşünemezdim! diye çıkışınca Bektaşi:

— Hâlâ mı şikâvet? demiş; gâvur oldum, kendimi kurtardım, müslüman oldum, seni kurtardım; daha ne istiyorsun?

Şimdi iktidar partisi C.H.P.ne dönüp:

— Demokrasi teranesini tuttırdım, postu kurtardım; Koreye asker gönderdim, Atlantik Paktı yolile senin postunu kurtardım, daha ne istiyorsun?

Dese, alimallah verecek cevap bulamazlar!

MİZAHÇI

Halk — Teşekkür ederiz, kulaklarımız doydu, biraz da midemize baksanız!

İŞ ARIYORUM!

Siyasetle alâkam yok. Binaenaleyh hiçbir partiden muhtelif namlar altında hakkı huzur almıyorum. İşsiz kaldığım için aç kalmak ihtimali galip.

Ne yapsam? Tuttum, hem gazete için röportaj vesilesi olur, hem de münasip bir iş bulurum belki diye, iş ve işçi bulmakla meşgul kurumlardan birine gittim.

Bana sordular:

— Elinden ne iş gelir?

— Her iş yaparım!

— Otur bakalım!

Hayret! «Bugün git, yarın gel» diyen olmamıştı. Memlekette esaslı bir inkılâp var galiba... Bana birkaç sual daha sordular. Biraz sonra kapı açıldı. Temiz giyimli bir adam girdi. Mübalâğalı bir nezaketle karşılandı:

— Telefon etmiştim. Bir hususî kâtibe ihtiyaç var...

— Vallahi beyefendimiz, imtihan veya münakasa açılsaydı... Malûm ya, bize bu kabil adam gelmez... Yalnız (beni göstererek) işe yarar gibi görünen bir bu efendi var..

«Ekâbir» beni şöyle bir süzdü.

— Eğil bakayım oğlum! dedi.

Hafifçe eğildim. Adam burun kıvırdı:

— Nafile! dedi, işe yaramazsın. Benden sana baba nasihatı: Demokrasi masalına kanma, muvaffak olmak istiyorsan eğildiğin zaman alnın karşındakinin pabuçlarında ne kadar toz varsa silmeli!

O gitti. Bir şişman kadınla bir sıska adam geldiler. Oturdular. Ziyaret sebeplerini söylediler:

— Bizim yazıhaneye bir uşak lâzım, amma evde de işe yarasın...

Bunlara da gösterildim. Sıska adam:

— Okuman yazman, tahsilin filân var mı? diye sordu.

— Yüksek mektep mezunuyum...

— İstemem! Uşağın çok okumuşu metelik etmez. Etrafına baksana, en rağbet gören uşaklar elifi görse mertek sananlardır...

Hanım da itiraz etti:

— Hem bu çelimsiz... Koş terziye, koş ayakkabıcıya, koş çarşıya pazara... Canı çıkar.

— Doğru efendim, dedim, ikinizi de memnun etmeme imkân yok...

Hanım durdu:

— Amma düzgün konuşuyor. Kokteyl partilerde misafir ağırlamıya yarar belki... Telefonlara da cevap verir. Oğlum, iyi yalan söyler misin?

— Hayır efendim. Becerebilseydim, size münasip bir yalan uydurur, tahsilimi gizlerdim..

— Sahi pek doğrucusun, sosyeteye yaramazsın!

Onlar da gittiler. Epey bekledik. Telefon çaldı. Nasır ilâcı ilânları gezdirecek bir ayaklı reklâma ihtiyaç varmış.

— Yapar mısın? dediler.

— İmkânsız, dedim, benim de nasırım var, uzun yol yürüyemem!

İnsanın nasır yüzünden şair olabileceğini Orhan Veli isbat etmişti amma, bu yüzden iş kaybettiğine ilk defa ve bizzat şahit oluyordum.

Derken bir inşaat kalfası geldi:

— Sıva işinden anlıyan bir adam lâzım; dedi.

— Ben yaparım, diye atıldım. Kalfa imtihan etti beni:

— Söyle bakalım, sıvamıya nereden başlarsın?

— Yukarıdan...

— Tamam... Daha evvel ne iş yapardın? diye sordu adam.

— Mizah muharririyim!

Dedim. Çok şükür, mizahçılık sayesinde bir iş bulabildim.

GÜVEMLİ

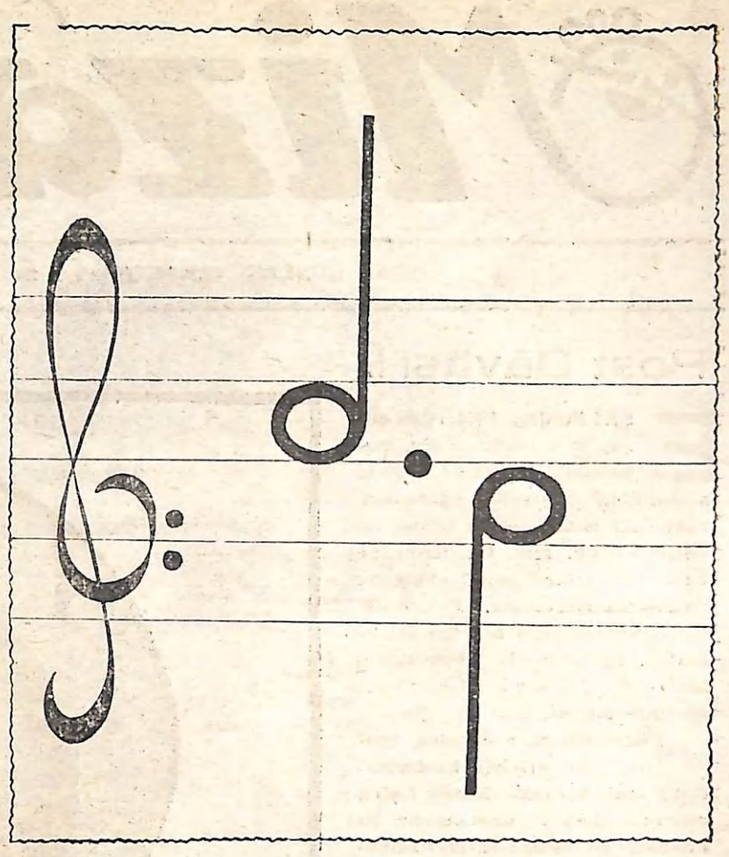

Yeni arabaya binenlerin söyliyecekleri türkünün notası!

İLÂN

Tekel Genel Müdürlüğünden:

Tekel biralarının kapsüllerindeki Tekep kelimesini doğru yazabilecek bir memura ihtiyaç vardır. İsteklilerin lise mezunu olması, imlâ bilmesi, Fransızca, İngilizce okuyup yazmaları ve Koreceden anlamaları şarttır. Edebiyat Fakültesi mezunu olanlar tercih edilecektir. Aşı kâğıdı ve yıllık gayrisafi masraflarını bildirir beyanname ile Genel Müdürlüğümüze müracaat.

İLÂÇ

Müşterinin iştahı yolundaydı.

— Ben daha doymadım, Baba Karpiç, diye seslendi. Ne vereceksin?

Baba Karpiçte cevap hazırdı:

— Hesabı vereyim mi, bayım?

HÜRMETEN

Cemiyette konuşuyorlardı. Eski gazetecilerden biri:

— Ben hakikate hürmet ederim! dedi. Etem İzzet güldü:

— Bilirim: Daima ondan biraz uzakta durursun.

Mizah'ın karikatür tefrikası: Piyango hayatı yaşıyoruz!

Çeken kazanıyor... Okuyan kazanıyor... Biriktiren kazanıyor... Giren kazanıyor!

Sovyet Rusya sulh peşinde!

BİLMECE

Sayın ve muhterem hemşerilerim!

Şu güzel şehrimize bakınız... Allahın mahz-ı keramet olarak mucize kabilinden yarattığı bu tabiat incisine bakıp da (İnci ismindeki bütün güzeller gibi) gözlerin hazla süzülmemesi mümkün müdür? Şu yeşil tepeler, bu ağaçlıklar, parklar, bahçeler ve yakut damlı binalarla hakiki bir cennet bahçesini andıran şehir uzaktan ne kadar güzeldir. Fakat sakın yaklaşayım demeyin... Çünkü yaklaştıkça gözlerini mevki hırsı bürümüş particilerin elinde nasıl günden güne harap olarak çöplüğe döndüğünü görüp yüreğiniz (**Not: Burada ses Mınak efendi edasile titreyecektir**) kan revan içinde kalır...

Pek sayın ve pek muhterem hemşerilerim!

Cennet şehrini bu hale koyan ihmal ve kayıtsızlık, bize toz yutturan ve çöp yediren belediyecilik yerin dibine geçmelidir. Yalnız menfaat hırsile şehirlinin menfaatini ayaklar altına alanlar kahrolsunlar! Artık kendi şehrimize kendimiz bakmak zamanı gelmiştir. Şehrimizi lâyık olduğu refaha kavuşturmak için bizim lâyık olduğumuz yeri almamız ve refaha kavuşmamız bir zaruret olmuştur.

Belediye seçimlerinde oyunu bana veren hemşerilerim emin olsunlar ki yalnız şehri güzelleştirmek için çalışacağım. İlk işim bizim sokağı kaldırım döşetmek, bizim evin çirkin manzarasını ortadan kaldırarak yerine dokuz katlı bir apartıman dikerek sokağı şenlendirmek, karşımızdaki kümes kılıklı berhaneyi yıktırıp istimlâk ettirerek yeşil saha haline getirmek, böylece manzarayı Boğaza kadar açmak olacak... Bizim sokaktaki esnaftan sene içinde kesilmiş ne kadar ceza varsa hepsini bir mislile iade ettirmek, bademe ceza kesmek usulünü ilga ederek esnafın halkı soymasına göz yummak da boynumun borcu olsun. Bunlar, malûmu ihsanınız, demokrasi belediyeciliğinin ana prensiplerindendir.

Vatandaşlar, çöplerinizi atacak yer bulamıyorsanız, çamaşır sularınızı dökecek yeriniz yoksa, meyva alamıyorsanız oyunuzu bana veriniz. Bir tanesini bile kaçırmadan hepsini kabul ederim. Size faydalı olmak için çayır çayır yanan bu belediye adayını kapınızdan boş döndürmeyin.. Allahın iznile bütün rakiplerimin hakkından gelerek evvelâ âzalığı, sonra neticelerini elde edeceğime sayenizde güvenim tamdır. Bana bir oy vereni cennette yaşatacağıma and içerim. Saygılarımla...

(Tabii bu nutkun hangi parti adayı tarafından verildiğini anladınız!)

ŞART

Karı koca şiddetli bir kavga etmişlerdi. Fırtınadan sonra kadın, pişman olur gibi bir hal aldı:

— Bana bak, şekerim, dedi. Haksız olduğumu kabule razıyım amma, bir şartla:

Evvelâ sen benim haklı olduğumu itiraf edeceksin... Olur mu?

HAZIRLIK

Bey hanımın soğukkanlığına artık tahammül edememişti:

— Sana şaşıyorum, hanım, dedi. Onbeş gün sonra sayfiyeden şehire taşınacağız. Sen daha şimdiden aynaına başına geçtin. O zamana kadar nasıl yetişeceksin...

HAYIRLI KOMŞU

Hanım piyano çalıyordu.

İçeri hizmetçi girdi:

— Hanımefendi, piyano hocası geldi. Sizi görmek istiyor...

Hanım kızmıştı:

— Piyano hocası mı? Ben çağırmadım ki ...

Hizmetçi izah etti:

— Komşular göndermişler, efendim.

DERS

Selma Belmanın kulağına eğildi:

— Süheylâ yüzme öğreniyormuş, haberin var mı?

— Yok canım! Peki ama, o yüzmeyi geçen sene öğrenmemiş miydi?

—Öğrenmişti amma, bu seneki hocası başka bir delikanlı.

TANIDIK

İki çapkın konuşuyorlardı:

— Dün bir kıza lâf attım. «Sersem!» diye mukabele etti.

— Ya? Demek eskiden tanışıyordunuz?

—Yoo...

— Öyleyse seni nasıl bildi?

— Ağa, bu yıl bire on alacağız ha?

— Sus! Ziraat memurundan iyi mi bilecen? O, kıtlık olacak dedi, kıtlıktayız!

Güzellik müsabakasına giriyorum!

(Bir güzelin not defterinden:)

Oh... Büyük gün nihayet geldi. Dün jüri huzuruna çıktık. İlk eleme giyimli olduğu için anneannemin gelinliği sayesinde elemeyi tehlikesizce atlattım. Şimdi asıl seçme yapılacak.

Hınzır Jale bana bir lâsteks mayo vâdetmişti, hâlâ getirmedi. Sonra köşedeki aşı boyalı evin kızı da iskarpinlerini verecekti. Babam bu ay üç aylığından anneme bir çift çorap a'acağı için tabii bana yüksek ökçeli ayakkabı tedarik edemiyecek. Evde papatya da kalmamış; saçlarımın rengini biraz açacaktım.

Eyvah... Tarabyada acaba toplu iğne bulunur mu? Boğaziçiymiş orası. Hiç gitmedimdi bu yaşa kadar. Ne bileyim? Ya ayağım kayar da düşersem?

Ben şimdi mayoyu nereden bulayım? Hüsnü efendilerin oğlu plâjda kontrol... Daha üç saat var. Ona koşayım bari.

Vah vah... Mutfakta yiyecek bir şey de kalmamış. Adam sen de... Kardeşimin defter kapladığı kırmızı kâğıttan bir parçasını tükürükleyip yüzüme sürerim, rengimin solukluğu belli bile olmaz...

(Ertesi gün)

Şey, babam duymasın... Jüride erkekler bizi iyice muayene ettiler.... Her tarafımı... Resimlerimiz her gazetede çıktı. Habibe hanımın kızı söylediydi. Posta müdürünün oğlu beni görmüş. Pek beğenmiş. Tarabyadaki sarışın, gözlüklü genç de çok alâkalandı. Acaba benimle evlenir mi? En iyisi onunla konuşayım, Sonra Posta Müdürünün oğluyla, resmen isterse, evleniveririm, olur biter. Kazanamıyacağım sanıyordum amma, kazandım sayılır!

CIMBIZ

ACAİP!

Zavallı baba dert yanıyordu:

— İki oğlum var. B.rini: «Elinden hiçbir iş gelmez» diye işe almıyorlar, ötekine de «her şey yapabilir» diye iş vermiyorlar.

— Keşke plâja geleceğimize güzellik müsabakasına girseydik...
— Neden?
— Orada daha çok seyirci varmış!

— Ne kadar hafifsin?
— Sen onu bir de kocama sor!

Müdür — Oğlum, mektebe kaydolmıya mı geldin?
Gazeteci — Hayır dostum, mektebiniz hakkında röportaj yapmıya geldim!

53 Numara

Yazan: VİR GÜL

ŞEYTAN türlü türlü şekle girer, herkese başka şekilde görünüp kandırırmış. Bizim helâl süt emmiş, helâlından başka kadına şimdiye kadar yan gözle, kötü niyetle bakmamış Murtaza efendinin karşısına da bu iblis denen mahlûk hayırlı bir dost kılığında çıktı.

Murtaza efendi Mehmedali'yi ilkmektepten tanırdı. Afacanın biriydi. Murtaza da pısırığın biri olduğu için aralarında çarçabuk ahbaplık teessüs etmişti. Bir bakıma bu tuhaf görünür amma hakikatte gayet tabiiydi: Murtazanın himayeye, Mehmedali'nin de efeliğe ihtiyacı vardı.

Çocuklar Murtazaya sataşıp zavallıyı ağlatırlarken Mehmedali, iri cüssesi ile araya girer, Demir gülleyi andıran yumruklarile hepsini darmadağın ederdi. Cna evvelâ Murtaza «Mehmedali ağabey» diye hitap etti. Sonra yumruğunu yiyen çocuklar da birer birer onun ağabeyliğini kabul edip mütareke imzaladılar.

Mehmedali ağabey Murtazadan bir sınıf yukarıdaydı. Onun için münasebetleri ancak teneffüslere inhisar ediyordu. «Ağabey» mektepten bir sene evvel çıktığı için ondan sonraki senelerde birbirlerinin izini kaybettiler.

İşte bu Mehmedali ağabey, aradan otuz sene geçtikten sonra bir gün Murtazanın karşısına tekrar çıktı.

— «Nasılsın, canım ciğerim?»

— «İyiyim, Mehmedali ağabey. Sen nasılsın? Ne âlemdesin?»

— «Bu âlemdeyiz, Murtazacığım. Nasıl, çoluk - çocuk var mı?»

Murtaza, başını eğip boynunu bükerek: «Var,» dedi. «Dört çocuğum...»

Mehmedali onun lâfını keserek: «Kaç karın var?» diye sordu.

Murtaza efendi şaşırmıştı:

— «Kaç karım olacak, ilâhi, ağabey! Benim de bir tek karım var... Herkes gibi.»

«Herkes gibi» ha! Mehmedali öyle bir kahkahayla güldü ki bu kahkaha Murtazanın suratına mektepte kendisine sataşan çocukların yediği demir yumruklardan biri gibi indi.

— «Bakıyorum, Murtazacığım, sen hâlâ bıraktığım yerde otluyorsun. Meğerse mektepteyken öteki çocukları değil, asıl seni pataklamalı imişim! Bırak şu pısırıklığı, Murtaza, kardeşim! Çocukken tepene binenleri haklıyacak ağabeyler bulunur amma, büyüyünce pısırıklıktan kurtulmazsan ensende boza pişirirler. Anlandın mı?»

Anlamıştı tabii; anlamaz olur mıydı hiç! Ensesinde boza pişiren vardı çünkü: Karısı!

Bir müddet sükûtla geçti.

Sonra Mehmedali cebinden sigara paketini çıkararak uzattı.

— «Teşekkür ederim kullanmıyorum.»

— «Seni bırakmam, Murtazacığım» diyordu. «Sen benim dünya, âhiret kardeşimsin. Dünyada bırakırsam sonra âhirette nasıl yanına yaklaşabilirim!»

Öyle ya, sonra cehennemde Mehmedali ağabeyin canı sıkılırdı!

O gece Murtaza karısına evlilik hayatlarındaki ilk yalanı söyledi

?

? ?

Mehmedali: «Sana öyle bir kadın tanıtacağım ki, canım ciğerim» diyordu, «Evvelâ parmağın ağzında, sonra tadı damağında kalacak...»

Murtaza: «Allah göstermesin... Nasıl olur... Ben... Şey...» diyecek oldu.

Mehmedali: «Lâmı, cımı yok!» diye haykırdı. «Seni adam etmiye azmettim, ulan! Dünyanın bu nimetinden bir kere ye, daha var mı demezsen ben de adam değilim!»

Mehmedali ağabey bu. Olmaz denir mi?

Bizim Murtaza efendi de çarnaçar boyun eğdi ve kısık bir sesle: «Peki, nasıl olacak bu iş?» diye sordu.

— «Kolay. Sana bir adres vereceğim. Yarın işi asıp oraya gideceksin. Sözde bir kokteyl parti. Hakikatte cümbüş! Yalnız, bu işte esas erkekle kadının birbirinin kim olduğunu bilmemesidir. Benim sana hazırladığım kadın elinde kırmızı kaplı bir kitap tutacaktır. Kitabın üzerinde, uzaktan görünebilmesi için, büyük rakamlarla 53 yazılıdır. Sen bunu görünce kadının yanına gideceksin. «Ben 53 numara isimli şiir kitabının şairiyim» diyeceksin.»

Burada Murtaza Mehmedalinin lâfını kesti:

— «İyi amma, ağabey, ben ömrümde şiir yazmış değilim.»

Mehmedali öfkeli bir tavırla onu payladı:

— «Sersemliği bırak, çocuk! O kadın da ömründe kitap okumuş değildir. İşin numarası bu! Kadın senden parolayı alınca konuşmıya başlıyacak ve seni alıp arkadaki bir odaya götürüp...»

Mehmedali, cümlesini bitirmeden, Murtaza efendinin omzuna bir yumruk indirdi:

— «Ondan sonrasını öbür gün sen bana anlatırsın. Şimdi yaz: Adres şu.»

!

! !

Murtaza efendi aldı eline kalemi, yazdı başına geleceği ve ertesi gün öğleden sonra, çalıştığı müessesenin müdürüne de ilk defa olarak bir yalan uydurup izin aldı. «Kokteyl parti»nin verildiği evin yolunu tuttu.

Hem gidiyor, hem de içinden: «Ömrümde bir partiye gireceğim aklıma gelmezdi, şimdi partilerin en sunturlusuna dahil oluyorum» diyordu.

Bir yandan: «Acaba vazgeçsem mi?» diye düşünüyor, bir yandan da, Mehmedali ağabeyisinin sözlerini tekrarlıyarak: «Enayilik etme, Murtaza! Dünya nimetlerinden istifade etmiye bak!» diyordu.

Adres kısaydı amma, yolu uzundu. Tramvaydan indi, vapura bindi, vapurdan indi, otobüse bindi. Otobüsten indi, yürümiye başladı.

Burası Murtaza efendinin ömründe ilk defa ayak bastığı yerlerdi. İçini bir korku kapladı.

— «Benim burada ne işim var?» diye düşündü ve: «Mehmedali ağabeyin 53 numarası yerinde dursun, ben kırk yıllık karıma ihanet edemem.» diyerek tersyüzü geri döndü.

Akşam eve geldiği zaman karısını, bu yarım kalan suikasdın günahından kurtulmuş olmanın sevinciyle deraguş etti. Kevser hanım da sokaktan yeni gelmişti ve çantası daha elindeydi.

Ne olursa oldu, herhalde yine şeytan dürttü, çanta kadının elinden düştü, açıldı ve içinden bir kitap fırladı.

O anda gökten yıldırım düşse bizim Murtaza efendi bu kadar şaşırmazdı:

Kitabın kabı kırmızıydı, üzerinde de iri rakamlarla 53 yazıyordu!

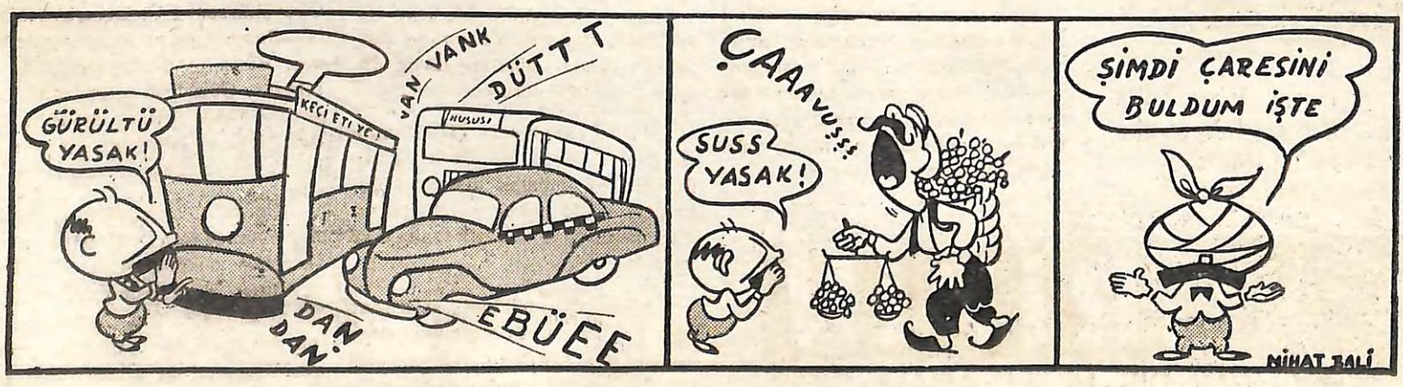

Küçük Valinin maceraları

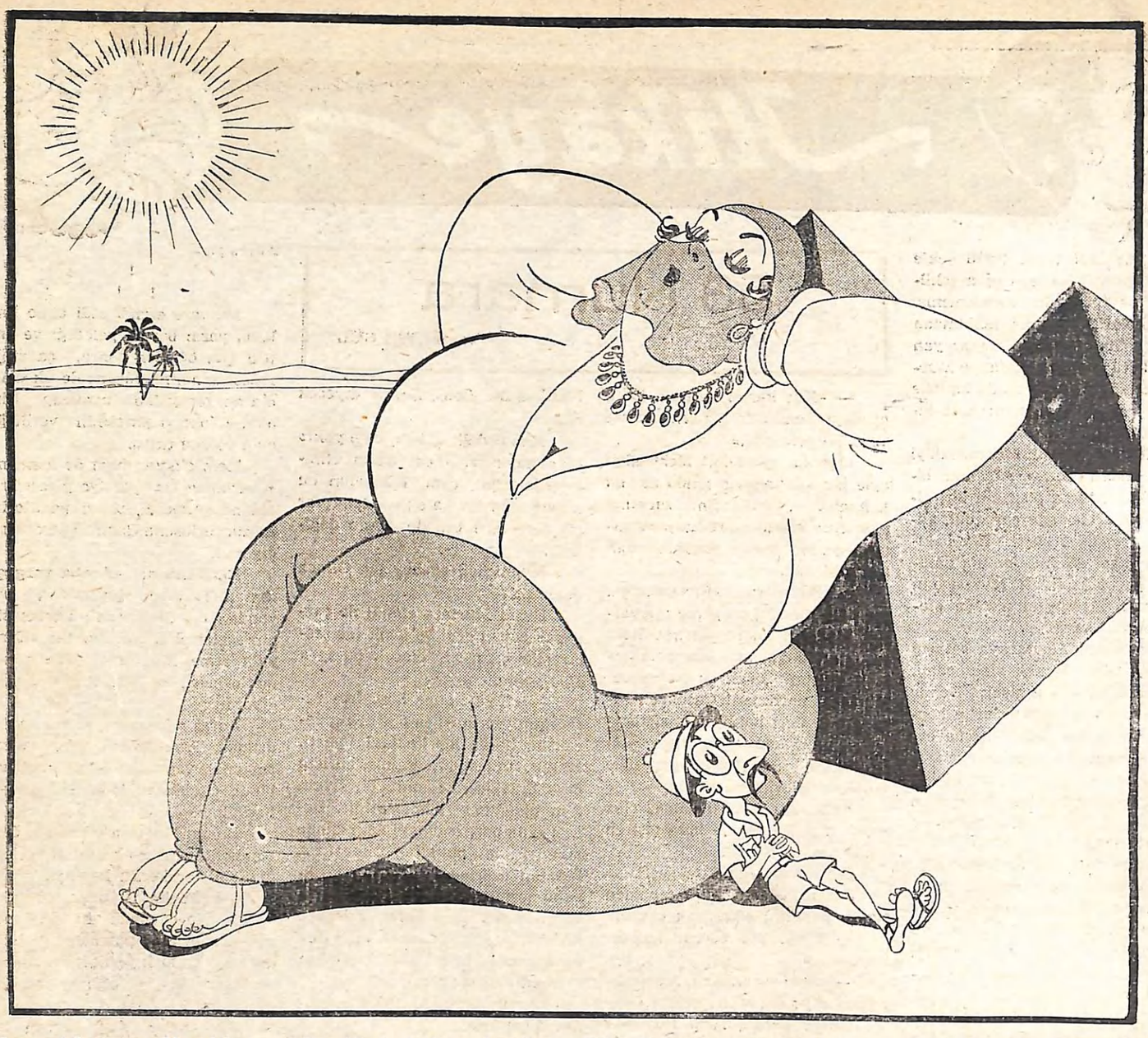

T.T. — Aferin şu Mısırlılara; geleceğimi haber almışlar, çölde dinlenirim diye arkamı dayayacak yer yapmışlar!...

Tombul Teyze, Mısır yollarında... (Hususî foto muhabirimiz Sıska Dayının Hac seferi albümünden)

Hac Yolunda

Sevgili okuyucularım!

Panameriken kumpanyası bütün üstün uçar kalelerini Koreye gönderdiği için İzmirden yine Deniz yolile sefere devam ettik. Bindiğimiz Hidiviye kumpanyasının Ebul-Hevl-i Mısırî vapuru güç halle beni İsrail devletine yakın bir limana kadar götürebildi. Sıska Dayınızla ayağımız karada olsun diye çıktık. Evvelâ bir küçük motosikletle, sonra deveyle Mısıra doğru yol almıya başladık. Her köyde bir çadır kuruyor, kendimi Amerikadayken öğrendiğim usulle halka teşhir edip para kazanıyoruz. Böylelikle memleketten beş para döviz çıkarmıyarak Hac sevabına muadil bir sevap işliyoruz. Sıska Dayınız da sayemde geçiniyor.

Mısırda büyük merasimle karşılandık. Kral Faruk Fransada kumar oynuyormuş. Talihi gayet yavermiş. Beni görmediğine üzülmüş. Telgrafında: «Ben ki ihtişamlı vücutların ötedenberi hayranıyım, sizi görmek fırsatını kaybedeceğimi daha kumarda kazanmıya başlar başlamaz anladım» diyor. İnşallah dönşüte görüşecekmişiz.

Mısır gazeteleri Türkiyenin ne kadar büyük bir devlet olduğunu şimdi anladık diyorlar. Tebaaları böyle olursa kendisi kimbilir nedir diye iltifatlı makaleler yazdılar.

Çölde bir müddet istirahat edip Ehramlara şöyle bir kuşbakışı baktıktan sonra Nil safalarını tattık. Malûm ya, şimdi mehtap da var... Size Nil âlemlerimizden ayrıca bahsederim. Böyle bir Hac seferine ait mektupta eğlenceleri yazmak belki günah olur. Yalnız iki film için kontrat yaptığımı söyliyebilirim. Dönüşte çevireceğim bu filmlerden birinin adı «Hacı seferleri»dir. Ciddî bir facia... Öbürünü sonra kararlaştıracağız.

Şimdi Süveyş üzerine yürüyoruz. Buna yürüyüş denebilir mi bilmem. Çünkü deve sırtında gidiyoruz. Fakat benim devenin kaldırdığı tozu dumanı gören bir zırhlı tümen geliyor zanneder.

Üçüncü mektubumu inşallah Arabistanda bir yerden posta güvercinile göndereceğim. Hepinize selâmlar. Hacı Hikmet Feridunla Hacı Murat Sertoğlunun da yavaş yavaş foyaları meydana çıkıyor. Onların da gözlerinden öperim.

HACI TEYZENİZ

Çömezin Röportajları : 217

Muhalifle Muvafık

Çizen : Ramiz

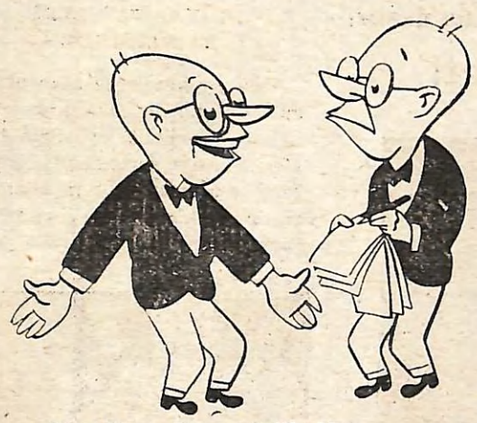

Muhalif — Ben muhalif oldum...
Muvafık — Küfür et bakalım, ne kadar muhalifsin!

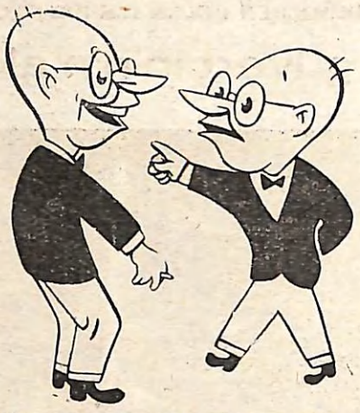

Muvafık — Ben muvafık mıyım?
Muhalif — Biz iktidardan düştükten sonra kaç para eder!

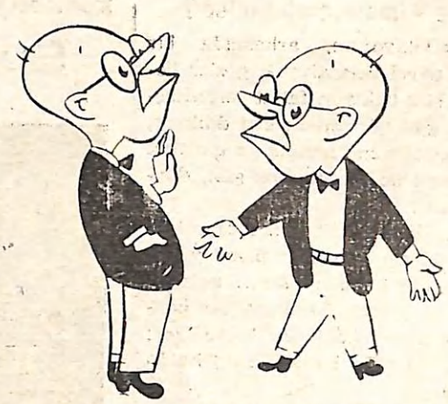

Muvafık — İki kere iki dört eder!
Muhalif — Sus, muvafık kerata!

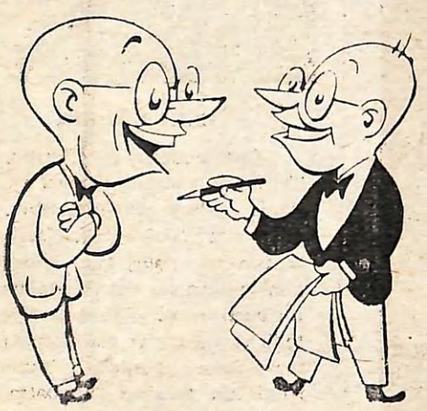

Muhalif — Gözümüz açıldı!
Muvafık — Tebrik ederim, yirmi yedi sene sonra ha!

Muhalif — Haklı olduğunuzu şimdi anladık..
Muvafık — Biz de sizin haklı olduğunuzu şimdi anladık!

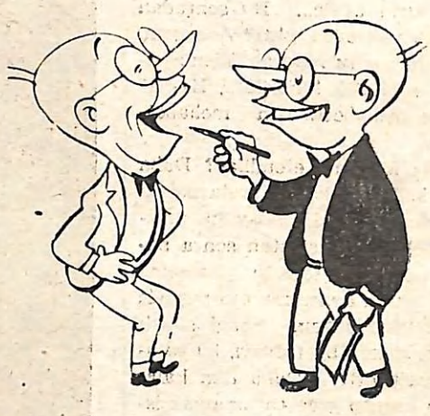

Muvafık — Bu pahalılıkta halkı tutmak ilk hedefimizdir..
Muhalif — Evet, gırtlağından!

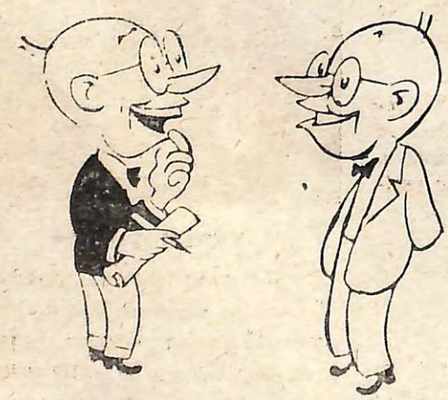

Muhalif — Bize lâf değil, iş lâzım!
Muvafık — Şimdi mi?

Muvafık — Memleketi kurtarmak istiyoruz!
Muhalif — Biz de sizden kurtarmak istiyoruz!

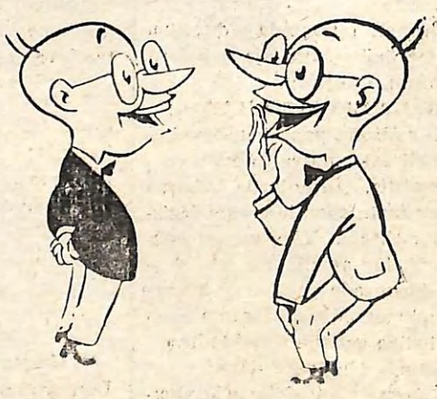

Muhalif — Eserinizi görebilir miyiz?
Muvafık — Lûtfen aynaya bakınız!

Hacı Seferleri

Gidip gelme 19 liraya. Seccade, misvâk, tesbih hediye olunur. Kazalara karşı garantimiz vardır: Sigorta bedeli hemen tediye edilir.

Hudâverdi Nakliyat Şirketi

Sene 1 — Sayı 15 1 Eylûl 1950

Mizah

Ayrıca satılmamakla övünür, haftalık ciddi gazete

PERİ

Herkesin mecmuasıdır.

Siz kimsiniz efendiler?

«Bakıyorum, arkasında bir alay tebaa ve maiyyet; gözler ileride, size bakıyor, fakat şeffafmışsınız gibi görmeden; sizi dinliyor, fakat zihnen mühim memleket meselelerile meşgulmüş gibi, duymadan...

Halbuki daha dün aramızdaydı. Bizimle beraber piyaz yiyor, çayla simit aldırıp kifâfı nefsediyordu... Şimdi bir imza ile bankalar kurup bankalar lâğvediyor; altını düşürüp bilmem neyi kaldırıyor...

Babasını da tanırım. Sünepe, fakir, kendi halinde bir adamcağızdı. Böyle hayatın allâmesi olmuş bir oğlan yetiştirmesi tıbben imkânsızdır. O halde?

Biri böyle, beşi böyle, onu, yirmisi, kırkı böyle... Bu sonradan görmeler nereden çıktı? Araştırın, herbirinin soyu sopu alelâdenin altında, sefaletlû kimseler... Kendileriyse mehabetlûların mehabetlûları...

Siz kimsiniz efendiler? Daha düne kadar mahalle aralarındaki kahvelerin daimî müdavimi, mektep mektep dolaştıktan sonra nasılsa birer orta tahsil diplomasına sahip, binbir avare macera peşinde koşan insanlarken, hangi sihirli kudret sizlere bu tafrayı, bu şatafatı nasip etti? Daha dün kalabalığa karışıp göze çarpmamak isterken bugün bir kalabalığın en ön sırasına geçmek için omuz vurur vaziyettesiniz, yarın bir işaretinizle kalabalıkları sevkedeceksiniz? Sizi hangi mucize yarattı? Fennin tabiatın, içtimaî şartların hangi hârikalı hamlesile ortaya fırladınız?»

Yazımın burasında durdum. Sekreter önüme bir ajans haberi uzatıyordu. Baktım:

İRSİYET DEĞİŞTİRİLİYOR!

«Bir âlimin yaptığı mikroskobik ameliyatlar muvaffakiyetle neticelenmiştir. İnsanlarda bilhassa veraseti tayin eden hücreler değiştirilebilmektedir. Yâni ayyaşın oğlu küçük bir ameliyatla içki düşmanı, imamzade çapkın ve hovarda, çapkının oğlu bir kadın düşmanı haline getirilebilmektedir.»

Altında bir haber daha:

«Marşal plânı dolayısile yapılan yardım bir misli artırılacağından...»

Tabiî yazıya devamdan vazgeçtim.

* *

KORE MUHABİRİMİZDEN GELEN İLK HEYECAN VERİCİ RESİM:

Sulh güvercininin akıbeti

(Foto: Şipşak)

«Mizah»ın sonu gelmiyecek olan fedakârlıklarla Kore savaş cephesine gönderdiği hususî muhabir ilk kıymetli vesikaları göndermiye başlamıştır. Diğer gazetelerin yaptığı gibi, birkaç aylık bir seyahati bir kaç sene tefrika etmeyi sonraya bırakarak şimdilik cepheden gelen ilk telefoto resmini ve telgrafı neşrediyoruz:

Kore (Mizah - Hususî - Telsizle) — Birleşmiş Milletler Cemiyetine Cemiyeti Akvamdan devrolunan sulh güvercini bilindiği gibi elden kaçırılmış ve tahsisatı mesture gibi meçhul bir semte uçurulmuştu. Bu kere mezkûr güvercinin komünistler tarafından Kore'de şişe geçirildiğinin resmidir.

———o———

Raporların Raporu

Ulaştırma Bakanlığı, Devlet Denizyollarından beş senelik faaliyet raporu istemiştir. Bu rapor hazırlandıktan sonra ayrıca bu raporlar hakkında da bir rapor tanzim ettirilecek, hazırlanan rapor incelenmek üzere Devlet Denizyollarına gönderilecek ve şayet her iki rapor birbirine uygun görülürse o zaman Denizyolları İdaresi hakkında yeni bir rapor tanzimine lüzum kalmıyacağından herhangi bir muameleye tevessül olunmıyacaktır.

DİYANET İŞLERİ REİSLİĞİNDEN

Bazı gazetelerde ezan okuyan müezzinlerimizin meslek unvanları meyzin şeklinde yazılmaktadır. Mey'in imam suyu olduğu ötedenberi malûmsa da müezzinlerin mey'le hiçbir alâkaları olmadığı görülen lüzum üzerine tavzih edilir.

ESKİ KAPIDA

Gazetecilerin eski kurdu, eski Tepedelenli ailesinin mert ve düşkünlere karşı cömert torunu, eski dostumuz Nizamettin Nazif, içtimaî inkılâp dediğimiz dolambaçlı yeni yollara sapmaktan daima nefret eden mizacile yeni partiye mensubiyet vermemiş ve eski kapıda kalmayı tercih etmiştir. Muhalefet partisinin iktidarı kaybetmiş olması «Deli deryalı» romanının deryadil müellifine neş'esini kaybettirmemiştir.

YENİ HOROZLAR

D.P. nin yeni yeni ötmiye başlıyan genç horozları, muvaffakiyet yolunda yaman adımlar atmıya başlamış bulunuyorlar. Herşeyden evvel ihtisas asrında yaşadığımızı unutmıyan D.P. horozlarından biri, hakikat peşinde cins horozları yakından tetkik ederken görüyorsunuz.

FIKRALAR

BİTİRİM

Genç muharrir yazdığı piyesi Falih Rıfkıya okumuş. Sonuna gelince:

— Bundan sonra baş kahramanı nasıl öldüreceğimi bilmiyorum üstad, diye izharı aczetmişti.

Falih Rıfkı Atay:

— Kolay, azizim, dedi. Şimdiye kadar yazdıklarını ona okut, kâfi!

ZİNCİRLEME

Bir ahbabı Büyükderede fidanlık müdürü İbrahimi ziyarete gitmişti. Bahçede gözüne bir şey çarptı:

— Allah Allah! Köpek kulübesinde çalar saatin ne işi var? dedi.

— Saati yedide çalmak üzere ayarlıyorum. Sabahleyin çalınca köpek uyanıyor, onun havlamasına hanım kalkıyor, hizmetçi kızı uyandırıyor. Hizmetçi kahvaltıyı hazırlıyor, gelip beni uyandırıyor. Bu suretle bir saat kazanıyorum.

TEHDİT

Zahir Güvemli, sözüm ona resim de yapar. Bir gün, kızının yaramazlığı canına tak demiş olacak ki, minimini Yeşimi korkutmak ihtiyacını duydu:

— Bana bak kızım, dedi, yaramazlık etme, yoksa şimdi sana son yaptığım resimleri gösterirm ha!

GÖÇ

Kışı sıcak bir memlekette geçirmenin ne kadar güzel olacağından bahsediyorlardı.

Biri: «Pakistana gitmeli.» dedi.

Diğeri: «Hindistan da iyidir» diye mütalâa yürüttü.

Üçüncüsü: «Ben,» dedi, «galiba bu kış boyuna Bedestana taşınacağım!»

ALLÂME

Bir işe girmek için müracaat etmişti.

— Lisan bilir misiniz! diye sordular.

— Bilirim, dedi. Kaynatamın dilinden anlayacak kadar Arapça, karımın konuştuğunu anlayacak kadar frenkçe bilirim. Oğlumun mektepte öğrendiği öz türkçeden de anlıyorum.

AÇIKGÖZ

Kadın sakat dilenciyi teselli etmek istemişti:

— Haline yine şükret, oğlum, dedi. Bir kolun yoksa ne çıkar! Allah saklasın, ya gözlerin görmeseydi...

Dilenci başını sallayarak tasdik etti:

— Bilirim, hanım teyze, bilirim. Ben âma iken hep geçmez paraları verirlerdi!

TEFSİR

Doktor muayene ettiği kadına şu tavsiyelerde bu unmuştu:

— İstirahat edin, soğuk banyo yapın.. Hafif elbise giyin...

Kadın eve gelince kocası sordu:

— Doktor ne tavsiye etti, karıcığım!

— Sorma şekerim. Seni bir alay masraftan çıkaracak: «Evvelâ Parise gidin, sonra Kapri plâjlarında kalın, oradan Amerikaya gidip kendinize en son moda elbiseler diktirin» dedi.

EBEDİ AŞK

İki gönül bir olmuş, samanlık yerine mezarlık seyran olmuştu. Kendilerini rahatsız edecek canlı bir mahlûk bulunmayışından istifade ederek sarmaş dolaş olmuşlar, yanyana yürüyorlardı.

Bir aralık kız:

— Seni mezara kadar seveceğim, diye and içti.

Delikanlı sordu:

— Hangi mezara kadar, sevgilim?

ANASINA BAK...

Plâjda bebeğini mayosiyle gördüğü kıza bir baba dostu takıldı:

— Annen seni bu mayo ile görse kimbilir ne kadar kızar, değil mi?

Kız cevap verdi:

— Muhakkak. Çünkü onun mayosu!

İNSAF!

Hacı ağa Sirkeci garından, Flor ya için bir bilet istedi ve lâf arasında, akşama da döneceğini ilâve etti.

O zaman gişe memuru:

— Öyleyse, neden gidip gelme almıyorsunuz? diye sordu.

Hacı ağa kızmıştı:

— Ne açıkgözsün maşaallah! dedi. Bütün biletleri senden mi alacağım! Bırak Floryadaki biletçi de biraz para kazansın!

NE HACET!

Mişon Hasköyden Balata taşınmaya karar vermişti. Aradığı semtte bir daire buldu. Ev sahibi, malının özürünü itiraftan çekinmedi:

— Her şey tamamdır amma, yalnız banyosu bozuktur...

Mişon lâkırdının arkasını bile dinlemedi:

— Lüzum yok! Lüzum yok! Kontratı bir senelik yapıyoruz, değil mi ya?

ATMACA!

Defterdarlık muhasebe müdürü Tevfik, evine misafir gelen bir ahbabına papağanını gösteriyordu.

Misafir sordu:

— Konuşur mu?

Tevfik bey güldü:

— Konuşmak da söz mü iki gözüm.. Ben bunu Eskişehire sipariş etmiştim. Buraya kadar yolu sora sora gelmiştir!

ŞAİR SÖZÜ...

Esad Mahmut Karakurt, büyük Okyanus seyahatnamesini şişiriyordu. Yazmağa devam etti:

«... Motörümüz denizde o kadar büyük bir süratle gidiyordu ki ufuk çizgisi dakikadan dakikaya yaklaşıyordu...»

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI : 817

Yakında :
Tanıdıklar Ansiklopedisi
Bir Mizah şaheserine başlıyoruz !

Diş macunlarının en ehlibeyi ve en güzelidir.

Mizah

— Erkek kedi galiba... Eteğimden ayrılmıyor!